

ПОЛІССЯ

ЛІТЕРАТУРНО-МІСТЕЦЬКА СТОРІНКА

МАТУСИ

Є у світі найкраща людина,
На якій тримається родина.
Вона нас навчає злагоди й миру,
Казати завжди правду щиро.
Це моя рідна, любя матуся.
У неї справ гарних навчуся.
Вона має гарне волосся,
Золоте, як пшениці колосся.
Очі її голубі, волошкові,
А серце й душа – кольорові.
Руки у мами теплі і ніжні,
Не страшні із ними зими сніжні.
Коли ти сумний, одинокий,
То настрої стане високий,
Враз сум і туга пропаде,
Коли мама тебе обійме.
Коли щось у тебе болить,
То мама розрадить умить.
Матусі уклін до землі подарую
За те, що мрію, живу та існую.

Софія САВЧУК,
учениця ЗОШ № 2

с.мт Ратне

МАМІ

Невпинно летять роки,
І ми уже зовсім дорослі.
В мозолях твої ніжні руки,
І цілком посивіло волосся.
Так рідко звертаюся до тебе
Зі словом ніжним, ласкавим,
Та буде замало неба,
Щоб змірять любов до мами.
Пробач мені, мамо, за сльози,
За розпач і біль у грудях,
Хай на життя дорозі
Смутку і горя не буде.
Так добре, коли з тобою
Є про що поговорити,
Поділитись своєю журбою...
Як же, мамо, тебе не любити?!

Олена КОПАЧ,
вчитель української мови та
літератури, керівник
літературної студії
«Джерельце» ЗОШ І-ІІІ
ступеня № 2 с.мт Ратне
імені М. Заліни

МАМИНА КОЛИСКОВА

Пам'ятаю, колись уночі
Зірка вечірня вставала,
А мама над колискою
Мені пісні співала.
Про хитру лисицю у лісі,
Про сірого зайчика в полі,
Горобчика, що живе в стрісі,
Сороку, що на тополі.
І пісня ставала казкою,
Дивом, що оживає.
Мене огортає ласкою
Мама, коли колисає.

Іванна ОНІЩУК,
учениця

с.мт Ратне

ВІТЧИЗНО, СЕБЕ РЯТУЙ!

Новий тисячолітній шлях
Крильми сьгодні обіймає.
Здається, неминучий крах,
Цей світ в гріхах і муках проживає.
Тече ще в жилах дня гаряча кров,
Земне життя в спокоях добігає,
Дніпро тече, вже не реве,
Немов Кобзар, поволі так мандрує.
Лиш тільки ті, що власяні п'єдестал
Звели на бідності народу,
Знов вдруге розп'яли Христа,
А в храм пішли лише для моди.
І ловлять рибку у ставку,
В який наливо каламутних істин,
Якби не сльози у очах сиріт і вдів,
То дуже смішно виглядала б дійсність.
Скалічені, обмануті гріхом,
Вже зовсім на себе не схожі.
Все ж віра є – настане перелом,
Й ми станемо колись народом Божим.
Візьмем палку любов у майбуття,
Живе сумління чисте, і надію,
О, Україно, ти себе рятуй,
Схилися перед Богом на коліна.

Олександр ПАНАСЮК

с. Гірки

Ми молимося за Україну!

СПОГАДИ ПРО ДРУГУ СВИТОВУ ВІЙНУ

Земля вже сонечко стріча,
І вітерець колише глицию,
Фашистська підла саранча
Вже перейшла границю.
Застави вже горять в вогні,
Від бомб – одні руїни,
І почались страшенні дні
Для нашої країни.
У вирвах стогне вся земля,
Горять аеродроми,
Столочені сади й поля,
Розтроснені хори.
Фашист несе розруху й смерть,
Кров потекла рікою,
І чаша горя повна вщерть
Долею гіркою.
Палають наші церкви,
Битком набиті людом,
Здаються ворогу полки –
Що з нами далі буде?
Німецький кобіт вже ступив
На київські терени,
Він кров'ю і вогнем залив,
Що аж посохли клени.
Вороже війське сатани
Скрізь чинить глум, сваволю,
Вкраїні вірні сини
На смерть стоять за волю.
Народ, що зазнавав біди,
Вони здолають не в змозі,
Фашистську гідру назавжди
Доб'єм в її ж барлозі.
Скажений Гітлер, що хотів
Прожити життя у славі,
Знайшов свою паскудну смерть
На згарищі в канаві.
За перемогу в цій війні –
Велика честь і шана,
Усім полеглим в цій борні
Героям-ветеранам!

Адам БОХОНСЬКИЙ

с.мт Ратне

РОЗДУМИ

Настане час. Зігнуть роки додолу,
Гаряча в жилах охолоне кров,
І ляжуть зморшки на старече чоло,
І в іншу суть одягнеться Любов.
Блукаючи в п'ятні життя, о, душе рідна,
Здалась в полон гріховній суеті,
Скарби глибинні марно тратиш, бідна,
На розкіш. Що вона є у бутті?
Душе, відкинь суетну ти марноту,
Не дбаючи про верхню позолоту,
У вічності купуй безсмертя час.
... Людська душа у сяючій одежі
Іде у вічність, всі зламавши межі.
Тож поспішай, допоки вогник твій не згас...

***

Прожитих тих хвилин не наздогнати,
На хвильку час не можна повернути,
Тому не треба марно витратити
Солодкий час із присмаком отрути.

***

Усім чомусь затісно в цьому світі...
Напевно, це роки уже такі,
Бо люди не настільки люблять жити,
Як по життю їти, мов вожаки.

***

Чому життя біжить, мов та річка?
Чому ті хвили мчать так шохвалини
Й несуть мене по долі без упину?
Мов не людина я, а тільки стрічка...

***

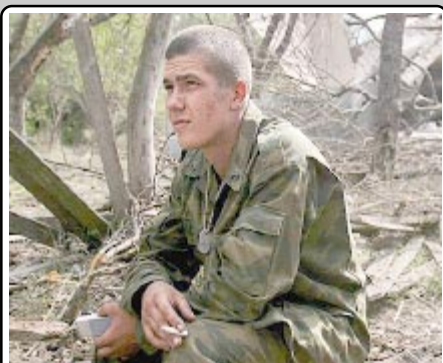
Неприкаяне щастя людське...
По широкім шляху йдемо нині,
Боїмося вузької стежини,
Хоч по ній таки варто, проте,
Терпляче й смиренно іти...
Бо з Богом не страшно,
І навіть це щастя –
Пізнати печаль у путі...

***

Як хвилі мчать по морю швидко-швидко,
Так мчать хвилини наші в небуття,
Одну поглине вічність, й іншу, й іншу...
І вже назад нема їм вороття.
Ох, обрій долі все ж іще не видно,
Хоча й за крок, можливо, вже межа.
Ми йдемо, спішимо, блукаєм, бідні,
Свій власний шлях не знаючи, на жаль.
Дивіться: нищівна жорстокість літ
Змиває вроду жінки і природи.
Ніщо не зна від смерті оборони,
І страшно думати, що смерть у лід
Й моє життя оберне нетривале,
От тільки Слова смерть ця не здолає!

Анна ХОМ'ЯК,
учениця

с. Мельники-Річицькі

***

Парнишка с нашего двора,
Я помню, будто-бы, вчера
Стоял он тихо у березки,
Смотрел, как падают сережки.
Его дразнили, он – немой,
Случайно встретился с весной,
А он стоял, стоял, молчал,
О чем-то о своем мечтал.
Года, года ушли, года...
Где потерялись их следы?
Случайно встретила его
И лишь взглянула на него.
Он улыбку и спросил:
- Привет, соседка, как дела?
- Все хорошо, а у тебя?
- И у меня отлично все.
И голову вдруг опустил,
Немного помолчал, спросил:
- Ты, если что не так, прости,
За мамой только присмотри.
- Я присмотрю, а ты куда?
- В солдатах, может, похожу,
Когда вернусь, то расскажу,
О чем мечтал я все года.
И куда падают сережки,
Он рассказал, конечно, мне,
Но только, уж, увы, во сне,
Не возвратившись из войны.
О мире мечтают березки,
Во все века, на всей земле,
Когда их падают сережки,
Так тихо падают сережки...
Парнишка с нашего двора...
Его придумала ведь я,
За это вы меня простите,
Лишь для того, поймите...
Чтобы задумались все люди,
Сколько еще должно парней
Не возвратиться уж оттуда?
Войны никто ведь не хотел?!

Світлана ПЕТРУК

с. Зоряне

***

Прийшла війна, п'ятма усе покрила,
Де вчора ще були двори й поля,
Незгода й злість все погромили,
Зосталась лиш спустошена земля.
Ці дні в історію ввійшли
Як дні боїв за бажану свободу,
Свободу нас і наших земляків,
Свободу українського народу.
Це нас не підкорили дві війни,
Це нас голодомори не зморили,
Це ми не підкоряємось чужим,
Це наші браття подвиги вершили.
У нас був мир,
І до цих пір, до нині
Ми – патріоти,
Слава Україні!

***

Пише рядовий додому:
- Мамо, тату, всім привіт!
Я живу тут дуже добре,
Тільки от живіт болить.
Куля у носі застрягла,
Дуже глибоко сидить,
Забруднився я на славу,
Треба мене місяць мить...

... Ну, а потім – на навчання
Всіх нас дружно повели,
І усі страхи найбільші
Кулі вітром розмели.
Автомати в руки дали
І по полю нас понали,
По мені хтось мушку водить,
А в мене аж зуби зводить.
Потім іще гірше стало:
«Танчик Тигр» на мене пре,
Раптом чую щось в кишені
Ледве-ледве мені жме.
Подивився – це граната.
Швидко в руки її взяв
І підбіг до танка тихо
Та кілечко відірвав.
Тільки-но я встиг відбігти,
І обламки вже лежать,
Обернувся – ото диво –
Гусениці лиш лежать.
... Служба в мене – просто супер,
Одним словом описать.
Землю буду захищати,
Я не хочу помирать.

Андрій БУРЧАК,
учень

с. Прохід

***

Я хочу сказати вам, слухачам,
Про те, що турбує мене по ночах:
Моя Україна – це Крим і Карпати,
Де можна душею і тілом літати.
В моїй Україні армія – сила.
Моя Україна кожному мила.
Моя Україна – це Прип'ять і Дніпро.
Моя Україна – поетів перо.
Держава Вкраїна у небо несе.
І страшно думати, що смерть у лід
Й моє життя оберне нетривале,
За неї, прекрасну, віддам я усе.

Роман ОЛЕКСЮК

СЕСІЯ

Шукає секретар всіх депутатів,
Запрошує на сесію в селі,
Потрібно рішення прийняти
З бюджету й поділу землі.
Запрошений з району прибув вчасно,
І депутати в залі вже сидять,
І доповідь написана преkrасно,
Де голова відзвітував «на п'ять».
І почали розмову депутати,
Посипались питання голів,
Керівники почали звітувати,
Чому показники такі малі,
Чому надої молока упали,
По звіту меншає корів,
Чому весь молодняк попродавали
І скільки заготовили кормів.
Чому насяїли озимини так мало,
І бур'яни гуляють на полях,
Чому роботи у людей не стало,
А ферма заросла у бур'янах,
Чому пияцтво рясно процвітає,
Горілку п'ють старі й малі,
Чому дільничного завжди немає
У час дозвілля молоді в селі,
Чому грошей завжди не вистачає
В культурі, медицині і освіті,
Хто дірки у бюджеті залатає –
Чи є такий добродій в цьому світі?
Запрошений з району встав поважно,
Поглянув низько просто в зал,
Критикував всіх обережно,
Життя району розказав.
Підбити підсумки прийшла година,
І депутати руки підняли,
Голосували «За» - більш половини,
І рішення негайно прийняли.
Керівникам вказали на помилки,
Нагримав голова ще й кулаком,
Бюджет контролювати до копійки
Зобов'язали свій же виконком.

Михайло С.

с. Якушів